

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 231

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΡΑΕΝΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 50
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ἐδοῦ Σοφοκλείους, ὅπου τέως ἦν ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1883.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ἀξιοσημείωτον εἶνε τὸ φαινόμενον ὅτι ἐνῆ ὁ πρωθυπουργὸς ἐν τῇ φρενητιώδει αὐτοῦ φιλοδοξία ἐλάμβανεν ὡς ἀθύρματα ἀλληλοδιαδόχως διὰ τὰ ὑπουργεῖα, μόνον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιθέσῃ τὴν χερα. Μὴ ἦτο ἴσως τοῦτο συνκίσθησις ὅτι οὐδὲν κρινὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης.

* *

Ἀπεναντίας μόλις ἐκενώθη τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν καὶ ἀμέσως ὁ πολυτεχνίας πρωθυπουργὸς ἐπέθηκε τὰς ἀρκαγὰς χεῖρας του, διὰ νὰ τὸ χαρῆ ἔστω καὶ δι' ὀλίγας ἡμέρας, μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ κ. Τομπάζη. Καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἶνε ναυτικὸς ἀπεφάσισεν ἅμα τῇ ἀνάδοφ του εἰς τὸ ὑπουργεῖον νὰ τὰ κάμῃ ὅλα θάλασσα.

* *

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ αἰεδήμου πατρὸς τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ συνέβη ἡ ἠρωϊκωτάτη σκηνὴ τῆς νεωτέρας ἡμῶν ἱστορίας, ἦτοι ἡ ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου. Μετὰ παντίκοντα ἑπτὰ ἔτη, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Χαριλάου, ἐξήλθον ἀπὸ τὸν γηραῖον δρόμονα Μεσολογγίου οἱ ὑφιστάμενοι αὐτόθι τὴν κἀθαρσιν πολυπληθεῖς ἐξ Αἰγύπτου φυγάδες, εἴτινες θεῖα συνήρουν καὶ Τρικουπικῇ εὐδοκίᾳ μέλλουσι νὰ μεταφέρωσιν, ἂν οὐχὶ τὴν χολέραν, τοῦλάχιστον τὸν τύπον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Αὕτη εἶνε ἡ δευτέρα ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου καὶ χαρακτηρίζεται πιστῶς τὴν διαφορὰν τῶν καιρῶν.

* *

Θαυμάζουν πῶς ἐν Ἑλλάδι δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ ἀκριθὴς καὶ τελεία κἀθαρσις. Ἄλλ' ἐλησμένησαν ἄρα γε ὅτι ἡ πατρίς μας εἶνε ἡ προνομιούχος χώρα τῆς λέρας;

Ἄς ἀποδλέφουν εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ θὰ πεισθῶσιν ἐκ πρώτης ὄψεως.

* *

Ἴδου καὶ εἰς διάλογος ἐπίκαιρος μεταξύ ἑνὸς πρόσφυγος ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἑνὸς Ἀθηναίου.

— Πότε ἦλθες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον;

— Ἦλθα προχθές.

— Καὶ δὲν ὑπέστης κἀθαρσιν;

— Ὅχι· μὲ ἀφῆσαν ὁ ἐπιστάτης τοῦ λοιμοκαθαρητηρίου νὰ ἐξέλθω.

— Πῶς τοῦτο;

— Τὸν ἐπεισεν ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ὑποστῶ κἀθαρσιν, διότι ἐπῆρα καθάρσιον.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐξ ἀποφάσεως αἱ Ἀθηναὶ ὑπέστησαν σπουδαίαν διατήρησιν τοῦ νευρικοῦ τῶν συστήματος· εἶνε ἀγνωστον ἐπακριβῶς ἐκ ποίας τινὸς αἰτίας· ἀλλ' ἡμεῖς προτιμῶμεν τὴν προχειροτέραν ἀναφυομένην δικαιολόγησιν, καθ' ἣν οἱ ἀτμοσφαιρικοὶ λόγοι δὲν εἶνε ἀμέτοχοι τῆς πυρετώδους ἐξάψεως, τῆς πρωτοφανοῦς παραφορᾶς, ἣτις κατέλαβε τοὺς κατοίκους ἀπασῶν τῶν τάξεων τῆς εὐηλίτου πρωτευούσης μας. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ἐν Παρισίοις, τῇ ἐστίᾳ τῆς ζωῆς, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑφίστανται καὶ συντηροῦνται τοσαῦτα θεήματα, ἂν γίνεταί τὸση κίνησις, ὅπως παρ' ἡμῖν καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ ἔχη τὴν ἐξέχον αὐτὴν θέαν πόλεως ὀλοκλήρου ἐκστρατευούσης πρὸς κατάκτησιν—ἔχι σωστῆς τοῦλάχιστον—ἀλλὰ σιᾶς διασκευάσεως· Ἄνυφοῦται ὁ Βωδὲ ἐν Φαλίρῳ· μυριάς κόσμου κατακλύζου τὸ ἀλίπεδον καὶ χιλιάδας εἰσπράττουσιν οἱ ἀθληρόδρομοί μας εἰς τὰ Ὀλύμπια μέχρις ἀσφυξίας πληροῦται τὸ θέατρον περιγστανομένης τῆς Forza del destino· εἰς τὸ Μέγλον τῆς Ἐριδος

ἐκ τῆς συρροῆς οἱ ἡμίθεοι τῶν ἁγίων χρησιμοποιοῦσιν ὡς κα-
θίσματα τοὺς ὤμους τῶν ἄλλων ἰσοῦν ἐς τὸν Παράδεισον
κ' ἐκεῖ κλῆρος. Ὁ Δερσέν ἔχει καὶ αὐτὸς τοὺς ὄκοις του
ἐπειτα ἐλάττει τὸ κοινὸν τῆς Αὐδῆ καὶ τῆς Μπουλώ καὶ
αὐτὸς ὁ βόσκων ὁ κροκόδειλος ἐλκύουσι τοὺς περιέρουσι.

Καὶ ἂν συλλογηθῶμεν πόσον χρήμα ἐξοδεύεται καὶ μετὰ
πόσης ἀφεικίας καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ ἐξαγάγωμεν πορίσματα
πρῶτον θὰ κρίνωμεν ὅτι ἕκαστος Ρωμηὸς εἶνε τοῦλάχιστον
ἐκατομμυριοῦχος, δεῦτερον ὅτι εἴμεθα πράγματι ἀπόγονοι τῶν
ὕπαιθρων ἀρχαίων καὶ τελευταίον γινόμεθα φιλοπάτριδες καὶ
σκέπτομενοι ὅτι αὐτὰ τὰ σκορπιζόμενα χρήματα ἀφαιροῦνται
ἀπὸ πραγματικῆς ἀνάγκης, ἀπὸ τροφῆν, ἀπὸ ἀληθῆ ἀνθρωπι-
νῆν ἀπόλαυσιν ἀπελιπόμεθα περὶ τῆς προόδου ἔθνους το-
σοῦτον στενοχωροῦντος ἑαυτὸ ἐν τῇ συναισθήσει τῆς ζωῆς
χάριν τέρψεως ἀσκόπου, προβληματικῆς, ἀνοήτου. Ἐν τούτοις
μὴ ἔχοντες ἰδέαν περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐγκεφάλου τῶν σω-
φρονούντων ἐν παγκοίῳ μανία καὶ μὴ θέλοντες νὰ πόζωμεν
ἠθικολογίας, ἀς ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ρεῦμα καὶ ὅπου
μας ἔβγαλῃ.

— Τὸ ρεῦμα αὐτὸ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διηύθυνε τὰ
θολὰ του κόματι πρὸς τὸ Φάληρον. Μεγαλόσχημα προγράμ-
ματα συντεταγμένα μεθ' ὅλης τῆς ἐκλεκτῆς φρασεολογίας με-
μελετημένῃς ἀγυρταῖς προήγγελλον τέρατα καὶ σημεῖα· λό-
χος ἀεροστάτων ἤθελε καλύψει· ἀντὶ νεφῶν τὸν γαλιμαῖον
φαληρικὸν οὐρανὸν ἠγοιμένου τοῦ Λεβιάθαν τῶν ἀεροστάτων,
ἐφ' οὗ ἐπὶ μεγάλου κανονίου θ' ἀνυψοῦτο ὁ ἔνδοξος Βωδὲ τὸ
νοῆμον κοινὸν ἀφορμὴν ἐγύρευε καὶ συνετελέσθη ἔξοχος φαν-
τασμαγορία, ὡς δραπέτων ἐκ φρενοκομείου ἢ μήτην ἐν δικ-
κοπῆς, πόλεως ἔσχασιμένης, καλαιουσίας, καθίδρου, ὠρυμέ-
νης, σπυδούσης ὅπως διὰ παντὸς γνωστοῦ καὶ ἀγνωστοῦ μέ-
σου συγκοινωνίας μετακινήσει εἰ δυνατόν εἰς Φάληρον. Ὡς
στίφος νομάδων μετασκηνούντων μία ἑλὴ πόλις ἔρπαξε τὸ
καπέλο τῆς διὰ νὰ φύγη, νέοι, γέροντες, ἄρρενες, θήλειαι, ἀρ-
τιμελεῖς καὶ ἀνάπηροι, οἰκογένεια ἔκλειον τὰ σπῆτιζ των καὶ
κατήρχοντο πανστρατιᾷ εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς ἀναχω-
ρήσεως, ὁ οἰκογενεάρχης διηύθυνε τὴν ἔφοδον, τὰ βαγόνια ἐ-
κυρεῖοντο μεθ' ὀμηρικῆς μάχης πύλης καὶ παγκρατίου, ἐκ τοῦ
συστάδην, γρόνθοι ἀντηλλάσσοντο, αἱ γυναῖκες ἐξεφώνιζον, ὤ-
φθη βαγόνιον χωροῦν τὸπολὺ 15 ἐγκλείον τριάκοντα καὶ τρεῖς,
ὡς δωμάτιον ἑλληνικῶν φυλακῶν· ἐξηκοντούτης βραχῆς εἶχεν
ἐκδροσθῆ ἐπὶ δροσερᾷ κορασίῳ, τὸ π α π α ζ ῖ μῖας φ ε -
σ ο υ ς ἐκυμαίνετο ἀνέκρυστον εἰς τὴν ἄλλην ἀκραν ἐπὶ τοῦ
πῆλου ἐνὸς dandy, φιλοφρονήσεις ἀντηλλάσσοντο τῶν καθη-
μένων πρὸς τοὺς ὀρθίους: — Κάθεσαι ὀστὴ θέσι μου; — Μὰ
θῆναί ζέσται. — Ἀμ' γι' αὐτὸ στήν προσφέρω. — Ἐπὶ τέλους
τὸ τραῖν ἐξεκίνα γογγύζον, κατῆκοπον, κατῆφορτον, εἰσῆρξεν
ἀγωνιωδῶς, ἔφθανεν εἰς Φάληρον, αἱ αὐταὶ σκηναὶ ἐπανελαμ-
βάνοντο, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἀσφυκτιῶν, σπρωγόμενος, ἐκά-
λυπτε τὴν ἀκτὴν, κατέστρεφε τὴν ποίησιν τῆς γοήσεως πα-
ραλίας καὶ ἀνέμενε· ἀλλ' ὁ Βωδὲ ἔσπασε τὸ πόδι του καὶ ἠρ-
κῆσθῆσαν εἰς τὰ γελοῖα μικρὰ ἐρυθρὰ ἀερόστατα, πρὸς ἃ ἠτέ-

νίζον μετὰ παιδικῆς χαρῆς, ὡς νήπιον, εἰς τὸ ὀπίσθον ὑπόστον
τῆς φλούκιμα καὶ τὸ ξεγαλοῦν με δύο τρία κουφέτα.

Καὶ ἡ ἡγῶ τοῦ Φάληρου, μὴ ἀκροασθεῖσα ἀκόμη τῶν ἀρ-
μενικῶν μολπῶν, ὑπεφθόρισε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ χάριν τοῦ
Βωδὲ ἀποφθεθὲν πληθὺς τὸ σπῆρον λόγιον γαλλικοῦ β. -
δ ε β (λ λ) ;

Oh, mon dieu, que les hommes sont bêtes !

— Ἄς ἀναδοῦμεν εἰς τὰ Ὀλύμπια. Αἱ φοβεραὶ ν ὀ τ α ι τῶ
β'. βαρυτόνου κ. Νάττου, αἱ ὁποῖαι ἔκαμναν τοὺς ἀκροατῆς νὰ
λέγουν πρὸς ἀλλήλους: buona . . . notte, δὲν ἠκούσθησαν
ἐκτὸς τοῦ Ριγολέττου· ἀλλ' ἀντικατέστησεν αὐτὰς ἡ φωνὴ
τῆς νέας ὑψίφωνου κ. Savio, φωνὴ πριονίου ἀνευ ὀδόντων.
Ὅσημέρα· ἐκτιμῶνται οἱ νόστιμοι ἀγῶνες τοῦ τενορίου, ὅπως
εὐκαρτεῖσθῃ σχεδὸν ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τῆς φωνῆς του. Καὶ
τὸ κοινὸν τὸν χειροκροτεῖ τερπόμενον καὶ σχεδὸν παῖρνον
αὐτὸν ὀ σ τ ὀ χέρι. Δύο ἐπεισόδια ἐσημεῖωσε τὸ θεατρικὸν
χρονικὸν τῆς ἐδδομάδος τὴν π τ ὠ σ ι ν τῆς κ. Savio καὶ
τὴν ἐκαρφενδόνισιν μῖας πεντάρας κατὰ τῆς κοντράλτο.

— Ἄλλα τὸ Φάληρον ὡς θέατρον εἶν' ἐφέτος κατὰ π
πρωτοτυπότητα. Μὴ δυνηθὲν νὰ ἦνε ἀκριβῶς τὸ Φάλη-
ρον τῶν παρελθόντων ἐτῶν, δὲν ἠθέλησε καὶ νάρνηθῆ τὰς
παραδόσεις του δημιουργήσαν ἐξαιρετικὴν θέσιν μεταξὺ
τῶν ἀθηναικῶν θεαμάτων, ἰδιορρυθμίας, ὀρόσου, φαίδροτη-
τος, ἐν ἧ ἐπὶ τῆς σκηνης τῶν παρλισιαίων ἐδχοίλευεν
ἡ τρομοκρατία τῆς φιλολογίας καὶ οἱ Ροδεσπιέροι τῆς
ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς καὶ ἀπαλλαγὴν πάντοτε τῶν
μικροῦν τοῦ ρωμαντισμοῦ, ἐπολλαπλασίασεν ἐφέτος τὰς
ιδιότητάς του αὐτὰς· πᾶσα μεταβολὴ εἶνε ἐπὶ τὸ μᾶλλον ἰδιό-
ρυθμον καὶ φαίδρον ἂν ἀντὶ τοῦ Ὀφφερμαχ καὶ τοῦ Λεκκῆ
βασιλευεῖ ἐπὶ τῆς σκηνης ὁ ἀξιότιμος κ. Δικρὰν Τζοχατζιάν
δὲν εἶνε πράγμα νὰ παραχθῶσι τὰ νεῦρα κανενός· ἡ γαλλικὴ
μουσικὴ προσκτᾶται κωμικωτάτην, ἐπομένως εὐάρεστον, μορ-
φὴν περιβαλλομένην τὸν μανθῶν τῆς τουρκικῆς γλώσσης, ὡ-
ραίας ὡς ἐγκλειούσης ἑλὴν τὴν νωχέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν τοῦ
τουρκικοῦ βίου· αἱ γλώσσαι εἶνε ἡ ἐκφρασις τοῦ χαρακτῆρος
τῶν ἐθνῶν· εἰπέ μ π α κ λ α β ἄ ς καὶ θὰ γαμίση τὸ στόμα σου
ὡς ἀπὸ κανένα κομμάτι τοῦ μελιτώδους γλυκοῦ· ἐκάστη λέξις
παριστᾷ πρὸ σοῦ ἔλα τὰ χαρέμια, ἔλα τὰ οὐρά, ἔλα τὰ βενὰ
τοῦ πικραίου τοῦ τουρκικοῦ παραδείσου· σὲ κάμνει νὰ φαντά-
ζεσαι νάρκην καὶ ἔξπλωμα καὶ ἡδονὴν λέγων κ ε φ ι σχεδὸν
ταῦτοχρόνως βοθίζεσαι εἰς αὐτό. Ἐπομένως οἱ λ ε μ π λ ε π ι -
τ ζ ἦ δ ε ς ἐλκύουν ἐσπέραν παρ' ἐσπέραν πολλὴν καὶ αὐτοὶ
κόμοιον, ἐντροφῶντα εἰς τὴν ἀκρόασιν καὶ τὴν θέαν ἔλων ἐκεί-
νων τῶν εἰς τὰ ν αὐτοσχεδίων μουσικῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ κά-
μνον νὰ σκέπτομαι ὅτι ἂν οἱ Ἀρμένια ὀμοιάζουσι τοὺς Βουλ-
γάρους δὲν εἶνε παράδοξον χάριν τῆς καταλιξεῖώς του νὰ ἴδω-
μεν διεκδικουμένην καὶ τὴν ἀρμενικὴν καταγωγὴν τοῦ Σατω-
δριάν. Ἐ.β.κ.λ.λ.λ., ἐ.β.α.λ.λ.λ.λ.!

ΡΑΕ.

Μεγλούσα ὑποδουχῆ ἐν Πατραις

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ἱστορία δὲν διαφεύδεται. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας ἱστορίας εἶχον σχέσιν στενὴν μὲ τὴν Αἴγυπτον. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Καίσαρ, ὁ Πομπήιος, ὁ Αὐγούστος, ὁ μέγας Ναπολέων μετέβησαν εἰς Αἴγυπτον. Τοῦ κανόνος τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξαιρεθῆ καὶ ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Διὸ ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας αὐτοῦ ἡ Αἴγυπτος ἀποστέλλει ἡμῖν κατ' ἔτος ἀνὰ μίαν τῶν πηγῶν τῆς.

* *

Αἱ τελευταῖαι δημοτικαὶ ἐκλογαὶ ἀπεκάλυψαν πλῆθος ὄλων ὀνομάτων παραδόξων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπηντήσαμεν καὶ ἕνα δήμαρχον Προσωμαίων ὀνομαζόμενον Ψωμῶν καὶ Κίρκον.

Οἱ εὐτυχεῖς συνδημόται του δύνανται ὀπότε ἂν θελήσῃσι μὲ ὄλον αὐτῶν τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶσι παρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῶν panem et circenses.

* *

Ἀποροῦμεν διὰ τὸν θόρυβον, ὅστις ἐγείρεται διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων, διὰ τὰ λοιμοκαθαρθήρια, διὰ τὴν προσωπικὸν αὐτῶν, δι' ὅλα τέλος τὰ μέτρα ἅτινα δῆθεν ἐλήφθησαν κατὰ τῆς καὶ καθ' ἡμῶν ἐπιδρομῆς τοῦ καπετὰν Χολέρα, ὡς ἀποκαλεῖ ὁ Ροσεφόρ τὴν λυμαινομένην τὴν Αἴγυπτον ἐπάρατον νόσον. Ὡσάν νὰ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ πνεύσῃ καὶ ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαταστασίας, ὅπερ διέπει ὅλα μας. Ἰδίως ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀνακατευθῆ τὸ ρουσφέτι καὶ ἡ ρωμέικη ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία; Παράδειγμα πρῶχειρον: Ἐξηφανίσθη ἀπὸ τινος εἰς γνωστότατος τύπος τῶν δρόμων μας, Χρῆστος ὁ Ἀράπης. Πᾶς τις θὰ τὸν ὑπέθεταν εἰς Δαφνί. Ἀπεναντίας εἶνε εἰς Κίνθαρον, ὡς φύλαξ τῶν νοσηλευομένων.

* *

Μεταξὺ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ βεβαίως ἡ ἥττον ἀξιόλογος δὲν εἶνε ἡ ἀναγραφομένη χθὲς ἐν τῇ «Νέα Ἐφημερίδι», τῆς λήψεως πιστοποιητικοῦ ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομίας λουθείσης ἐν σὺ μ α τ εἰς τὰ λουτρά του, περὶ τῆς καλῆς ποιότητος αὐτῶν. Μετὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ ἐνδοιάζοντες δὲν ἔχομεν νὰ εἰπωμέν τι εὐλαβοῦμενοι τὰς ἱατρικὰς γνώσεις τῆς ἀστυνομίας· ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνὸς καλλίτερον θὰ ὑπηρετεῖ ἑαυτὸν ἂν ἀρκούμενος εἰς τὰ πιστοποιητικὰ ταῦτα τῆς ἀστυνομίας ἄφινε τὰς ρ ε κ λ ἄ μ α ς περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λουομένων, τὴν 500 καὶ αὐριον 1000, πράγμα τὸ ὅποιον δύναται ἀντὶ νὰ προσελκύῃ νὰ τρέπη εἰς φυγὴν τοὺς ἀκούοντας.

* *

ΜΑΡΣ

Ὁ πατὴρ μου γλυκαῖα ἐγείρου,
καὶ μ' ἐλεύθερο πέταξε νοῦ
'στ' ἀκρογιάλι τοῦ νέου Φαλήρου,
νὰ ἰδῆς τὴν παχεια ΣΙΡΑΝΟΥ.

Ποικίλας ἀληθῶς ἐντυπώσεις λαμβάνει ὁ διὰ τοῦ ἀτμοσιδηροδρόμου κατερχόμενος εἰς Φάληρον, ἐὰν δὲ ἐν εἶνε ὑπεράγαν ζηλωτῆς τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ πέ τ ζ α ς, ἔπερ σπάνιον παρὰ τοῖς συγχρόνοις Ἕλλησι, δύναται καθ' ὅδον νὰ ὑψωθῆ εἰς τὰ λεπτότατα τῆς φιλοσοφίας διδάγματα. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναχωροῦντος ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων ἐκτυλίσσονται ταχέως πλατεῖαι καὶ λεωφόροι περίπου εὐρωπαϊκαί, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ χωρίου τινὸς φελλαχικοῦ, μεθ' ὃ ἀναπτύσσονται ἔρημοι ἀδέσποτοι, ἀμφιδόλου γεωγραφικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ προδήλως βαρβαρικά. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκριβῶς ὁ ὀδοιπόρος καταλαμβάνεται ὑπὸ δαμῆς δυσώδους, ἀποτροπικίου, νεκρωσίου, ὑπομνησκούσης τὰ μεγάλα ἐκεῖνα τῆς Ἀσίας πεδία μετὰ μάχας μυριονέκρους. Οἱ κρωγμοὶ τῶν σαρκόδορων πτηνῶν μέλπουσι τὸ ἀρμόζον εἰς τὴν νεκρώσιμον σπηλὴν ἄσμα. Ὁ ὀδοιπόρος διέρχεται διὰ τοῦ σφαγείου. Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται εἰς χώραν κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἦττον καλλιεργημένην, δι' ἧς ταχέως φθάνει εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ἐὰν ἐκεῖθεν μεταβῆ εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον, ἐκεῖ τὸν περιμένει γεῦμα οὐ ἡ κατάποσις ἀπαιτεῖ πίστιν μεγαλητέραν ἐκείνης τοῦ κόκκου σινάπεως, ἣν παραγγέλλει τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ νεῦρα μὴ ἐπηρεαζόμενα ὑπὸ τῆς θέας φοφισμῶν σκύλων παριστάντων τοὺς ποιητικὸς ὑφάλους. Ἄλλ' ὅ, τι κυρίως χαρακτηρίζει τὴν παιδαριώδη ἀκρισίαν τῆς Ἑλληνικῆς δικιχέσεως εἶνε ἡ δοθείσα εἰς τὴν ἀτμίλατον ἀμαξάν ἀδεια νὰ διέρχηται διὰ τῶν κεντρικωτέρων καὶ πολυπληθεσιτέρων μερῶν τῆς πόλεως, διὰ τῆς πλατείας τῆς Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ διὰ τῆς Λεωφόρου Ἀμαλίας μέχρι τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦτο εἰς ὄλον τὸ τάχος μετὰ τῶν παρομαρτούντων σατανικῶν συριγμάτων. Κάλλιον θὰ ἔπραττεν ἡ σοφὴ διοίκησις ἐὰν ἄφινε τὰ πράγματα ὅπως εἶχον πρὸ ὀλίγου. Ἄλλ' ἐὰν ἤθελεν ἐπιμῶνως νὰ ἐπιδείξῃ τὸν πολιτισμὸν τῆς δῆθεν εἰς τὴν ὠραιότεραν λεωφόρον, τότε ἔπρεπε νὰ φανῆ, ὅτι ἐν γνώσει μιμεῖται τὰ ἄλλου γινόμενα καὶ οὐχ ἀνοήτως. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἔπρεπε νὰ κανονίσῃ βραδεῖαν τὴν πορείαν τῆς ἀτμαμάξης μέχρι τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου, ἀκριβῶς ἴσην πρὸς τὸ σύνθημα τάχος τῆς ἱππηλάτου ἀμάξης, ἐκεῖθεν δὲ μόνον νὰ ἐπιτρέπηται ὄλον τὸ τάχος. Ταῦτα εἶνε ἀπανταχοῦ στοιχειώδεις γνώσεις ἐκτὸς μόνον διὰ τοὺς Ἕλληνας κυβερνήτας, ἐξ ὧν τινὲς μὲν εἶνε ὄλων ἀγευστοὶ τοῦ συγχρόνου εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἄλλοι δὲ ἀπέμαθον αὐτὴν ἐν τῇ βορβόρῳ τῆς ἐπιχωρίου πολιτικῆς λειτουργίας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Γ. Σ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ

Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

Τὸ φερόνυμον τοῦ ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ τυπογραφεῖον τοῦτο ὀσημέραι πλουτιζόμενον διὰ νέων στοιχείων καὶ τελειοποιούμενον, καθίσταται ἐν τῶν καλλιτέρων τυπογραφικῶν καταστημάτων. Διακρίνουσιν αὐτὸ ἡ φιλοκαλία καὶ ἡ ταχύτης.